

MASAKR V SÝRII POKRAČUJE

SOLIDARITU S BOJUJÍCÍM

PROLETARIÁTEM

Začátkem února 2012 jsme vydali několikajazyčný leták, jímž jsme chtěli vyjádřit naše internacionalistické pozdravy bojujícím proletářům v Sýrii, Egyptě, Tunisku... a na celém světě! Odkazoval na to, že hnutí v Sýrii si právě připomínalo třicáté výročí povstání v Hama a strašlivou represi, která jej ukončila.

Ale ve stejnou dobu, kdy davy proletářů vyšly do ulic a obsazovaly náměstí syrských měst a vesnic, aby protestovaly proti zhoršování svých životních podmínek, proti vykořisťování a represí, ve stejnou dobu, kdy si proletariát připomínal onen hrozný masakr z roku 1982 a organizoval průvody k uctění památky svých tehdy zavražděných bojujících bratrů a sester, syrský stát již připravoval nesmiřitelnou odpověď a plánoval novou vražednou ofenzivu, která měla potlačit rozvíjející se povstání. Téměř na den přesně třicet let od povstání v Hama začala těžká artilerie ostřelovat Homs, město, jež se dnes stalo symbolem proletářského odboje, a zabila více než 260 lidí jen během jediného dne. Syrská armáda a státem kontrolované milice obléhali město téměř měsíc. Vyhladověli jeho obyvatele a skončili likvidací posledních bojujících povstalců ve čtvrti Bab Amr.

Od té doby se projevy hněvu ještě vystupňovaly. Proletáři i nadále vyjadřují opovržení nad krvežíznivým režimem a celou touto společností bídy. Zdá se, že už nic nemůže naši třídu zastavit, ani hlad, ani zatýkání, ani mučení, ani bombardování, ani lhostejnost okolního světa, ani smrt... Už více než rok a půl se den za dnem rozvíjí hnutí naší třídy. Vojáci po tisících dezertují z řad buržoazní armády, vytvářejí organizační sítě, spojují se skupinami proletářských „civilistů“, kteří se ozbrojují proti represí a brání demonstranty v ulicích. Lze vůbec pochybovat o tom, jak je to důležité? Kdy naposledy čelili proletáři po tak dlouhou dobu silám státu, který používá veškeré

prostředky kapitalismu, aby toto povstání potlačil? Kdy naposledy rozpoltila síla společenských rozporů nějakou společnost tak, že tolik vojáků, tedy proletářů v uniformě, opouští armádu a přidává se ke svým třídním bratrům a sestrám?

Od 15. července vyjadřuje hnutí ve střetu se státními silami kvalitativní skok: dvojité povstání v dělnických čtvrtích Damašku a Aleppa dostalo povstalice blíž k centrálnímu aparátu moci na politické, ekonomické i vojenské úrovni. Zdá se, že hlavního města se jednotky státu znovu zmocnily poměrně rychle, ačkoli i dnes několik čtvrtí stále vzdoruje jejich kontrole. Povstání v Aleppu stále trvá navzdory faktu, že se povstalci museli stáhnout z některých částí města, které byly jejich pevnou základnou (např. Salaheddin).

Tento každodenní guerillový boj proti syrské armádě, vládním milicím a jejich mučitelům, popravy hodnostářů baasistického režimu, cíle, které si dezertéři a ozbrojené skupiny vybírají k útoku (ať už jednájí pod nálepkou Svobodná syrská armáda či nikoli), to vše je objektivním zhmotněním proletariátu v boji, proletariátu, který se musí zorganizovat proti všem buržoazním frakcím, které se snaží obnovit kapitalistické právo, pořádek a bezpečnost v tomto regionu. Prozatím je těžké posoudit autonomii naší třídy ve vztahu k buržoazním silám pokoušejícím se ovládnout náš hněv proti vykořisťování a represí. Sabotáže, bombové útoky, „divoké“ demonstrace (proletariát nežádá o povolení k tomu, aby mohl vyjádřit svůj třídní vztek), okupace a stávky nejsou ve své podstatě činy islamistů, nacionalistů či „bojovníků za demokracii“, jak do světa vytrubuje dominantní diskurs, který chce boj naší třídy zcela uvěznit do prosté změny režimu či politiky.

A právě tady se hraje o všechno... Proletáři (a na této úrovni nezáleží na tom jak moc jsou si vědomi či nevědomi toho, co jsou společensky předurčeni

udělat) se musí, jako smrtelný rozpor, který v kapitalismu představují, střetnout se všemi světovými frakcemi kapitálu. Budou však dost silní aby odmítli radikální islamismus, nacionalismus či parlamentarismus, které právě v této chvíli jednájí jako hmotné síly krotící naše hnutí? Budou mít naši bojující bratři a sestry v Sýrii dost síly na to, aby nezabředli do lidové války národního osvobození?

Nerozšíří-li se hnutí jak uvnitř syrských hranic, tak i za ně, nabude-li represe vrchu, pak se různé struktury boje, kterými se proletáři vybavili (koordináční výbory, organizační sítě dezertérů, ozbrojené skupiny) nutně institucionalizují jako opoziční frakce vůči režimu.

Odpověď nepřijde jen od proletariátu v Sýrii. Ten, zůstane-li tak výrazně osamocený, se bude potýkat s obtížemi neskončit v náručí jedné či druhé buržoazní frakce, která se ho bude snažit získat jako potravu pro děla pod svým praporem. Ona odpověď závisí především na poměru sil mezi proletariátem a buržoazií na globální úrovni. Abychom zastavili masakr v Sýrii, aby tamější proletariát nepadnul do buržoazních pastí, je třeba, aby reagovali naši třídní bratři a sestry na celém světě, aby jednali, organizovali se a začali pevně bojovat proti tomuto světu bída, za uspokojení svých potřeb, proti svému vykořisťování, proti své vlastní buržoazii, za uspokojení potřeb lidstva...

Nejde tu jen o to, že v současnosti probíhá jen několik málo podstatných proletářských bojů na mezinárodní úrovni. Izolaci proletariátu v Sýrii posiluje i fakt, že tamější události jsou systematicky zastiňovány ideologickým

vysvětlením. Světová buržoazie se dobře stará o to, aby nikdo na světě nemluvil ani o proletářském boji, ani o revoluci v Sýrii, ale o chaosu, Islamistech či „boji za demokracii“... Viz mediální pohádky o „demokratické alternaci“ v některých „osvobozených“ vesnicích a městech (např. Azzaz, severně od Aleppa), kde se ustavují „nové“ obecní rady, „nové“ policejní jednotky, „nové“ soudy, aby zachovávaly obchodní pořádek. Mezinárodní třídní smír leží na hnutí proletariátu v Sýrii jako těžké závaží. Toto hnutí zoufale potřebuje rozšířit svůj boj na mezinárodní úroveň, ale nenalézá ani podporu, ani nutné porozumění u zbytku světového proletariátu, který, omráčen mezinárodní kampaní buržoazie, nerozpoznává sám sebe v boji svých třídních bratrů a sester v Sýrii a ještě méně je schopen si představit skutečnou sílu roztržky se společností kapitálu, k níž syrský proletariát dospěl.

Světový proletariát a jeho aktivní minority mají za úkol prolomit izolaci, do níž se naše třída v Sýrii noří a vynést na světlo mocný univerzální obsah tamějšího proletářského boje. Tímto obsahem, totožným se všemi boji naší třídy, není, navzdory lžím a překrucování kontrarevoluce, ani boj za demokracii, národ či islám, ale především boj ZA ŽIVOT, proti bídě a vykořisťování...

Boj za život, za beztřídní a bezstátní společnost bez vykořisťovatelů znamená zničení všech buržoazních frakcí, které spravují náš každodenní život a udržují nás v bídě, „diktátorů“ i „demokratů“, pravice i levice, vojáků i civilistů, ultraliberálů i sociální demokracie, islamistů i laiků...

TŘÍDNÍ VÁLKA

20. srpna 2012

<http://autistici.org/tridnivalka>
tridnivalka@yahoo.com

„Pryč s režimem i opozicí, pryč s arabským a muslimským národem,
pryč s Radou bezpečnosti, pryč se světem, pryč se vším!“ –
Occupy Kafranbel, 14. října 2011.

Tento leták publikujeme zároveň ve třech jazycích: angličtině, češtině a francouzštině, a to nikoli proto, že bychom disponovali tak dobrými překladateli, nýbrž v zájmu internacionalismu, a také proto, že se jedná o výsledek společné aktivity soudruhů, kteří mluví různými jazyky.